

Мария Илиева

Уморени са птиците

Едри сълзи отрони небето.
Тежки, като юмрук по лицето.
Въздухът увисна,
замря като паяк
в дебелината паяжина.
Тихо.
Мъглата със длан
размаза пастелните тонове
по небето отсреща.
В което,
сърцето задъхано тичаше.

Уморени са птиците.
Тръгваш ли?

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10066>]